

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมเซรามิกจัดเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในจำนวนอุตสาหกรรมหลัก 13 สาขาของไทย ที่รัฐบาลให้การช่วยเหลือและสนับสนุนมาตลอดอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากอุตสาหกรรมเซรามิกก่อให้เกิดการจ้างงาน การกระจายรายได้ การสร้างมูลค่าเพิ่ม และการสร้างรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศ อุตสาหกรรมเซรามิกมีประวัติศาสตร์และฐานการผลิตมานาน ดังเห็นได้จากหลักฐานการค้นพบแหล่งผลิตเซรามิกตั้งแต่ก่อนสมัยสุโขทัย ปัจจุบันอุตสาหกรรมเซรามิกในโลกมีการพัฒนาไปมาก จากอุตสาหกรรมแบบดั้งเดิม (traditional ceramics) จากเครื่องปั้นดินเผาแบบต่างๆ เปลี่ยนเป็นอุตสาหกรรมเซรามิกแบบสมัยใหม่ (new ceramics) ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและซับซ้อนในการผลิต โดยใช้เป็นชิ้นส่วนต่างๆ ในอุตสาหกรรมก่อสร้าง อุตสาหกรรมไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมรถยนต์ อุตสาหกรรมการแพทย์ เป็นต้น

ปัจจุบัน อุตสาหกรรมเซรามิกของไทยได้เปลี่ยนแปลงจากอุตสาหกรรมการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้ามาเป็นอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก (ตารางที่ 1.1) ซึ่งอุตสาหกรรมเซรามิก (ประกอบด้วยผลิตภัณฑ์เซรามิก และเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารที่เป็นเซรามิก) ของไทยมีมูลค่าการส่งออกในปี พ.ศ. 2546 เท่ากับ 21,178.2 ล้านบาท อยู่ในลำดับการส่งออกที่ 31 ของการส่งออกทั้งหมดของไทย แม้ว่าตัวเลขมูลค่าการส่งออกไม่มากเท่ากับสินค้า 10 อันดับแรกของไทยที่มีมูลค่าการส่งออกมากกว่า 1.3 ล้านล้านบาทในปีเดียวกัน แต่พบว่าอุตสาหกรรมเซรามิกก็มีมูลค่าใกล้เคียงกับตู้เย็นตู้แช่แข็งและส่วนประกอบ และด้ายและเส้นใยประดิษฐ์ ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกสำคัญของไทยเช่นกัน ดังนั้นอุตสาหกรรมเซรามิกจึงถือได้ว่ามีความสำคัญในการสร้างรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสินค้าในอุตสาหกรรมอื่นๆ

ตารางที่ 1.1 มูลค่าการส่งออกสินค้ารายการสำคัญของไทยในปี พ.ศ. 2546

ลำดับ	รายการ	มูลค่า (ล้านบาท)
1	เครื่องคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	339,939.40
2	แผงวงจรไฟฟ้า	191,540.40
3	รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ	164,866.40
4	เสื้อผ้าสำเร็จรูป	114,811.10
5	อัญมณีและเครื่องประดับ	104,539.90
6	เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ละส่วนประกอบ	103,764.70
7	เม็ดพลาสติก	89,204.80
8	เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์	70,222.60
9	ผลิตภัณฑ์ยาง	64,667.10
10	เครื่องปรับอากาศและส่วนประกอบ	59,779.00
11	ด้ายและเส้นใยประดิษฐ์	22,404.50
30	ตู้เย็น ตู้แช่แข็งและส่วนประกอบ	21,962.40
31	ผลิตภัณฑ์เซรามิกและเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารที่เป็นเซรามิก	21,178.20
32	เลนส์	17,827.90
33	รถจักรยานยนต์และส่วนประกอบ	15,204.30
34	เตาอบ ไมโครเวฟและเครื่องใช้ไฟฟ้าที่ให้ความร้อน	14,423.40

ที่มา: ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงพาณิชย์ (2546)

จากข้อมูลของกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม พบว่า ในปี พ.ศ. 2544 ประเทศไทยมีโรงงานที่ผลิตเซรามิกไม่น้อยกว่า 630 โรง และมีการจ้างงานมากถึง 63,000 คน โดยแหล่งที่ตั้งของโรงงานมีกระจายตัวอยู่ทั่วทุกภาคของประเทศไทย แต่จังหวัดที่มีโรงงานเซรามิกมากที่สุดในประเทศไทย คือ จังหวัดลำปาง ซึ่งจากข้อมูลของกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมและศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องเคลือบดินเผา สำนักพัฒนาอุตสาหกรรมรายสาขา กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งตั้งอยู่ที่จังหวัดลำปาง ได้ทำการสำรวจและสอบถามผู้ประกอบการโดยตรงในปี พ.ศ. 2544 พบว่า มีจำนวนโรงงานทั้งสิ้น 173 โรงงาน หรือคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 27.2 ของโรงงานเซรามิกทั้งหมดในประเทศไทย (รวมโรงงานแบบครอบครัว) โรงงานเหล่านี้ตั้งกระจายอยู่หลายอำเภอ โดยประมาณร้อยละ 70 ตั้งอยู่ในอำเภอเมือง และเกือบร้อยละ 20 ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเกาะคา ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่ที่ผลิตได้แก่ ถ้วยชาม

ของชำร่วยและเครื่องประดับ นอกจากนี้ยังมีวัสดุก่อสร้างที่ใช้เทคนิคการผลิตไม่สูงนักก็คือ ลูกกรง เซรามิกและอิฐ

ในที่นี่ได้จำแนกจำนวน โรงงาน การจ้างงาน เงินลงทุนและมูลค่าการส่งออกของ อุตสาหกรรมเซรามิกในจังหวัดลำปางและทั่วประเทศไว้ดังนี้

ตารางที่ 1.2 จำนวนโรงงาน เงินลงทุน การจ้างงาน และมูลค่าการส่งออกในจังหวัดลำปาง และทั่วประเทศ ในปี พ.ศ. 2544

ข้อมูล	จังหวัดลำปาง	สัดส่วน (ร้อยละ)	ทั่วประเทศ
จำนวน โรงงาน (โรง)	173	27.16	637
การจ้างงาน (คน)	8,500	13.5	63,000
เงินลงทุน (ล้านบาท)	1,900	10.55	18,000
มูลค่าการส่งออก (ล้านบาท)	3,200	20.91	15,301.2

ที่มา : ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องเคลือบดินเผา กระทรวงอุตสาหกรรม (2544)

จากตัวเลขดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าอุตสาหกรรมเซรามิกในจังหวัดลำปาง ก่อให้เกิดการจ้างแรงงานประมาณ 8,500 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5 ของการจ้างงานของโรงงานเซรามิกทั้งหมดและมีมูลค่าเงินลงทุนประมาณ 1,900 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 10.6 ของเงินลงทุนในอุตสาหกรรมเซรามิกทั่วประเทศ

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า จังหวัดลำปางเป็นจังหวัดที่มีจำนวน โรงงานเซรามิกมากที่สุด จึงได้มีงานวิจัยหลายๆ ชิ้นที่ศึกษาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเซรามิกในจังหวัดลำปาง แต่สำหรับการศึกษารุ่นนี้มุ่งเน้นให้ความสำคัญในเรื่องของความสามารถในการสร้างมูลค่าเพิ่มของโรงงานผลิตเซรามิกในจังหวัดลำปาง ทั้งยังศึกษาถึงดัชนีมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเซรามิกของจังหวัดลำปาง เพื่อให้ทราบว่าผลิตภัณฑ์เซรามิกที่ผลิตได้มีการใช้ทรัพยากรการผลิตคุ้มค่าหรือไม่ และสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตให้แก่ผู้ประกอบการอีกทั้งช่วยลดค่าใช้จ่ายต่างๆ ได้มากน้อยเพียงใด ตลอดจนสามารถส่งออกไปแข่งขันกับประเทศคู่แข่งในในตลาดโลกได้หรือไม่ ท่ามกลางภาวะเศรษฐกิจที่มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรงในปัจจุบัน

1.2 วัตถุประสงค์การศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงประสิทธิภาพของอุตสาหกรรมเซรามิก โดยใช้ดัชนีมูลค่าเพิ่ม (value added indicators) และดัชนีวัดการกระจายมูลค่าเพิ่ม (value added distribution indicators)

1.2.2 ศึกษาสภาพปัญหาด้านการผลิตการตลาดในปัจจุบันของอุตสาหกรรมเซรามิกในจังหวัดลำปาง

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาเชิงทฤษฎีและเชิงประยุกต์

การศึกษานี้คาดว่าจะทำให้ทราบถึงสภาพของอุตสาหกรรมเซรามิกของกลุ่มผู้ผลิตอุตสาหกรรมเซรามิกในจังหวัดลำปางอันประกอบด้วย มูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเซรามิก สภาพปัญหาด้านการผลิตและด้านตลาดในปัจจุบันของอุตสาหกรรมเซรามิก ตลอดจนนโยบายมาตรการต่างๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเซรามิกซึ่งผลการศึกษาคาดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อนักลงทุนที่จะได้ทราบถึงภาวะของอุตสาหกรรมนี้สำหรับใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการตัดสินใจลงทุนหรือขยายกิจการ นอกจากนี้ยังอาจเป็นประโยชน์สำหรับการปรับปรุงแก้ไขรูปแบบและคุณภาพของอุตสาหกรรมเซรามิกเพื่อสนองตอบความต้องการของตลาดภายในประเทศและตลาดต่างประเทศ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษามูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเซรามิกในครั้งนี้ ใช้เครื่องมือทางสถิติมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติพรรณนาสำหรับข้อมูลทั่วไป โดยการแจกแจงความถี่ การหาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยเพื่อใช้ในการอธิบายผล ส่วนวิธีการหามูลค่าเพิ่มได้ทำการจำแนกหามูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเซรามิก นอกจากนี้ยังใช้เครื่องมือที่เรียกว่า ดัชนีมูลค่าเพิ่มและดัชนีวัดการกระจายมูลค่าเพิ่ม โดยวัดอยู่ในรูปตัวเงิน สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ทำการศึกษาในครั้งนี้จะศึกษาผลิตภัณฑ์เซรามิก 2 ประเภท คือ ประเภทเครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร และประเภทของชำร่วยและเครื่องประดับ โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโรงงานเซรามิกในจังหวัดลำปาง จำนวน 43 โรงงาน

1.5 นิยามศัพท์

ดินขาว หรือดินเคโอลิน (Kaolin) มีส่วนประกอบของออกไซด์ดังนี้

$$\text{Al}_2\text{O}_3 = 28 - 42 \%$$

$$\text{SiO}_2 = 35 - 65 \%$$

$$\text{FeO}_3 = 0.5 - 1.5 \%$$

ขนาดความละเอียด (Grain size) ของเนื้อดินต่ำกว่า 300 เมช แหล่งดินขาวที่มีความบริสุทธิ์ใกล้เคียงสมบัติข้างต้นในประเทศไทยอยู่ที่ภาคใต้ที่จังหวัดระนอง นอกนั้นยังพบที่จังหวัดนครราชสีมา ปราจีนบุรีและลำปาง เป็นต้น แต่คุณภาพอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสิ่งเจือปน และสภาพแวดล้อมอื่นๆ บางครั้งการผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพสูงเพื่อการส่งออกจำเป็นต้องนำเข้าดินขาวจากต่างประเทศ เช่น ประเทศอังกฤษและนิวซีแลนด์ เป็นต้น

ดินดำ (Ball clays) เป็นดินที่มีความละเอียดสูง เนื้อดินมีสีเข้ม เพราะว่ามีสารเจือปนของอินทรีย์วัตถุพวกซากพืช ซากสัตว์ในปริมาณสูง ใช้ประโยชน์สำหรับช่วยในการขึ้นรูป แหล่งดินดำที่สำคัญในประเทศไทยอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช เชียงใหม่ เชียงรายและนครราชสีมา แต่เนื่องจากดินดำแหล่งภายในประเทศมีการเจือปนของอินทรีย์วัตถุและสนิมเหล็กในปริมาณค่อนข้างสูง ดังนั้นจึงเป็นปัญหาในกรณีที่ต้องการนำไปผลิตผลิตภัณฑ์คุณภาพสูงและต้องการเนื้อผลิตภัณฑ์หลังเผาที่มีสีขาวจัดจึงต้องมีการนำเข้าดินดำจากต่างประเทศเป็นบางส่วน เช่น ดินดำอังกฤษ เป็นต้น

ดินเหนียว (Plastic clays) เป็นดินที่มีความเหนียวสูงมาก เผาแล้วมีสีตั้งแต่สีแดง เทา ไปจนถึงสีน้ำตาล พบทั่วไปในประเทศไทย เช่น จังหวัดลำปาง เชียงราย ราชบุรี นครราชสีมาและสุโขทัย เป็นต้น

ทราย (Silica sand) ถ้าเป็นชนิดที่ดีมีคุณภาพต้องมีองค์ประกอบดังนี้ $\text{SiO}_2 > 96\%$ และ $\text{FeO}_3 < 0.5\%$ ทรายทะเลหรือแร่ควอตซ์ ก็เป็นวัตถุดิบที่ให้ผลเช่นเดียวกันและมักพบปนอยู่กับแร่หินฟีนมาหรือได้ทรายจากกระบวนการล้างดินซึ่งพบมากในประเทศอยู่แล้ว เช่นที่จังหวัดระยอง จันทบุรีและตาก เป็นต้น

ดินแซ็กเกอร์เคลย์ (Sagger clays) เป็นดินเนื้อละเอียด มีความเหนียวตัวสูง และทนความร้อนได้สูงอีกด้วย มีคุณสมบัติพิเศษที่ลดการแตกร้าวของเครื่องปั้นดินเผาเป็นอย่างดีใช้ผสมทำผลิตภัณฑ์ประเภทสโตนแวร์ เทอราโคตต้า และเอิทเทนแวร์

สโตนแวร์เคลย์ (Stone ware clay) เป็นดินเนื้อหยาบ มีความเหนียวตัวสูง ทนความร้อนได้ 1,200 – 1,300 องศาเซลเซียส พบที่จังหวัดราชบุรี

หินฟีนมา (Feldspars) แหล่งกำเนิดหินฟีนมาพบอยู่ในแถบจังหวัดตาก นครศรีธรรมราช ราชบุรี กาญจนบุรี และเชียงใหม่ เป็นต้น ซึ่งหินฟีนมาที่พบในประเทศไทยส่วนใหญ่มี 2 ประเภท คือ หินฟีนมาชนิดโพแทสเซียม กับหินฟีนมาชนิดโซเดียม หินฟีนมาใช้ประโยชน์ในอุตสาหกรรมเซรามิกโดยการผสมในเนื้อดินและน้ำเคลือบ เพื่อช่วยในการลดอุณหภูมิการสุกตัว เพิ่มความโปร่งแสง เพิ่มความมันวาว หินฟีนมานอกจากจะใช้ในอุตสาหกรรมเซรามิกแล้ว ยังใช้เป็นส่วนผสมในอุตสาหกรรมทำสี อุตสาหกรรมผลิตยาฆ่าแมลง อุตสาหกรรม

พลาสติกและยางรวมถึงอุตสาหกรรมกระจกและแก้ว ในการผลิตและจำหน่ายหินฟีนมา มีทั้งที่อยู่
ในรูปที่บิดเป็นวงและเป็นก้อนแร่

หินเขียวหุมนาน หรือหินควอตซ์ มีสารประกอบซิลิกา นำมาบดเป็นผงใช้ผสมกับเนื้อดิน
และน้ำเคลือบ มีคุณสมบัติที่ทนความร้อนได้สูงและลดการหดตัวของดินได้ดี

หินโคลไลม์ท์ นิยมนำมาใช้ผสมกับเนื้อดินปั้นกระเบื้องและทำน้ำเคลือบ เพราะหินชนิด
นี้มีสารประกอบของแมกนีเซียมและแคลเซียมคาร์บอเนตสูง

ประเภทเอิร์ทเทนแวร์ (Earthen ware) เป็นดินเหนียวธรรมดาที่พบทั่วไปจะผสมกับทราย
หรือดินเชื้อเพื่อป้องกันการแตกร้าวเมื่อบนขึ้นรูปทรงจะทำให้ดีโดยทั่วไปแล้วเนื้อดินชนิดนี้จะมี
ความหยาบและพรุนตัวมากเวลาเคาะเสียงจะไม่กังวาน

สโตนแวร์ (Stone ware) เป็นเซรามิกที่ทำจากดินที่ต้องเตรียมเอาเองและขึ้นอยู่กับส่วน
ผสมของแต่ละคนอันประกอบด้วยดินสโตนแวร์ ดินหินทนไฟ ดินขาว หินฟีนมา ดินขาวเหนียว
ดินแดงเมื่อเผาจะใช้อุณหภูมิที่สูงจนถึงอุณหภูมิเปลี่ยนเป็นสีเทา เนื้อที่ได้จะหยาบแน่นแข็งแกร่ง
น้ำและของเหลวจะไม่สามารถซึมออกมาได้เลย

ประเภทพอร์ซเลน (Porcelain) เป็นเซรามิกที่มีกระบวนการเตรียมดินที่มีขั้นตอนมากที่สุด
เพราะดินขาวที่นำมาเป็นวัตถุดิบนั้นมักจะมีควมเหนียวไม่พอดี ต้องนำมาผสมกับดินขาวเหนียว
หินฟีนมา หินแก้ว และการขึ้นรูปจะทำได้ด้วยวิธีการหล่อมากกว่าวิธีอื่นๆ เพราะเนื้อดินจะมีความ
เหนียวน้อยไม่เหมาะสำหรับการขึ้นรูปด้วยวิธีอื่น เวลาเผาจะใช้ไฟแรงมีอุณหภูมิสูงมากจนสุกได้ที่
แล้ว วัตถุที่เผามีเนื้อดินที่ละเอียดสีขาวโปร่งแสง ไม่หนามากนัก

การขึ้นรูปแบบกด คือ การเตรียมเนื้อดินที่ค่อนข้างนุ่มและเหนียวปานกลาง เพื่อใช้กดลง
บนแม่พิมพ์จะได้ไม่บิดงอและเมื่อแกะออกมาจากแม่พิมพ์แล้วจะได้รูปทรงที่ไม่โค้งงอ แม่พิมพ์ที่
ใช้สำหรับขึ้นรูปแบบนี้จะมีทั้งแม่พิมพ์แบบทำดินขึ้นเดียวและสองขึ้นคือ การนำดินที่ตัดให้ได้
ขนาดตามต้องการพิมพ์มากดลงบนแบบแล้วค่อยๆ แกะออกมาถ้าเป็นสองขึ้นก็นำสองด้านของ
แบบมาประกบกันและประสานด้วยน้ำสลิป เพื่อนำไปตกแต่งตามความต้องการในขั้นต่อไป

การขึ้นรูปแบบเป็นหมุน เป็นหมุนคือเครื่องอำนวยความสะดวกในการปั้นดินให้สะดวก
และรวดเร็วขึ้น มีวิวัฒนาการมายาวนานตั้งแต่สมัยของอียิปต์ที่ใช้เท้าถีบและต่อมาจะใช้มือหมุน
มาถึงสมัยของจีนจะมีเป็นหมุนแบบใช้สองคนช่วยกัน คนปั้นหนึ่งคนและคนหมุนอีกหนึ่งคน

การขึ้นรูปแบบหล่อ สิ่งที่สำคัญในการขึ้นรูปแบบนี้ก็คือ น้ำสลิป (SLIP) ซึ่งต้องมี
คุณภาพที่ดีไม่ตกตะกอนหรือแห้งง่ายมีจำนวนพอเหมาะกับปริมาณน้ำและดิน วิธีการทำก็คือเทน้ำ
สลิปลงไปในแบบแม่พิมพ์ปูนพลาสติกหลังจากที่แห้งแล้วก็จะได้ผลงานที่มีความเหมือนตรงตาม
แบบของแม่พิมพ์ที่สร้างเอาไว้

1.6 องค์ประกอบของการศึกษา

องค์ประกอบของการศึกษาจะแบ่งการศึกษาออกเป็น 5 บท ดังต่อไปนี้

บทที่ 1 บทนำ ครอบคลุมที่มาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการศึกษา ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ขอบเขตของการศึกษา นิยามศัพท์ และองค์ประกอบของการศึกษา

บทที่ 2 ภาพรวมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ครอบคลุมประเด็นการวิเคราะห์อุตสาหกรรมเซรามิกในด้านการผลิต การนำเข้าและการส่งออก โครงสร้างต้นทุนการผลิตเครื่องใช้บนโต๊ะอาหารและของชำร่วยและเครื่องประดับ การวิเคราะห์พฤติกรรมในด้านการรวมกลุ่มและการแข่งขัน การวิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ การวิเคราะห์เชิงนโยบายของอุตสาหกรรมเซรามิก

บทที่ 3 กรอบแนวคิดการศึกษา ครอบคลุมประเด็น กรอบความคิดในการศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีการศึกษา

บทที่ 4 ผลการศึกษา กล่าวถึงสถานภาพโดยทั่วไปของโรงงานเซรามิกที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์มูลค่าเพิ่มของโรงงานผลิตเซรามิกในจังหวัดลำปาง คำนีมูลค่าเพิ่ม ปัญหาของอุตสาหกรรมเซรามิกและแนวทางแก้ไข การปรับตัวของผู้ประกอบการผลิตผลิตภัณฑ์เซรามิกภายหลังวิกฤติเศรษฐกิจ

บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ ประกอบด้วยสรุปผลการศึกษา ข้อเสนอแนะทางนโยบาย และมาตรการที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเซรามิก ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในอนาคต